

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Meiszner Éva ügyvéd (1054 Budapest, Aulich u. 7.) által képviselt (.....) felperesnek a dr. Muskovszky Gábor ügyvéd (1037 Budapest, Szépvölgyi u. 113.) által képviselt (.....). I. r. és (.....) II. r. alperes elleni szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti perében a Fővárosi Bíróság 2007. február 26-án kelt 15.P.24.010/2002/70. számú ítélete ellen a felperes és az alperesek által benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 400.000 (négy százezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak külön felhívásra 900.000 (kilenc százezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az államnak - külön felhívásra - 870.000 (nyolc százhetvenezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

I. és II. r. alperes tagjai a perben nem álló-nek. (I. r. alperes 1997. október 27-től 2006. május 15-ig ügyvezető is volt, míg a II. r. alperes 2002. december 23-tól ügyvezető.)

A tulajdonában állt a helyrajzi számú 3394 m² területű udvar és raktár megjelölésű ingatlan (továbbiakban ingatlan).

A , mint eladó és felperes (akkori néven még), mint vevő 2000. július 13-án adásvételi szerződést kötött az ingatlan megvásárlására. A szerződésben a vételárat 13.000.000 forint + 1.500.000 forint áfa összegben, összesen 14.500.000 forintban határozták meg. A szerződés szerint a felperes a részére kiadandó építési engedély alapján társasházakat épít, míg a vételárat az építési engedély jogerőre emelkedésétől számított 90 napon belül tartozott a-nek megfizetni. A hozzájárult a vételár megfizetését megelőző tulajdonjog bejegyzéshez, ugyanakkor kikötötték, a vételár meg nem fizetése bontó feltétel.

Ugyanezen a napon a és felperes egy „Megállapodás” megnevezésű okiratot is aláírt, mely szerint „az ingatlan adásvételével kapcsolatban” felperes a szerződésben írt határidőn belül további 32.000.000 forintot tartozik megfizetni. A határidőbeni teljesítés elmulasztását ugyancsak az adásvételi szerződés bontó feltételeként jelölték meg. Az okiratban a 32.000.000 forint megfizetéséért kezességet vállalt.

A szerződéskötés időpontjában felperes egyik tagja, valamint önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezetője volt.

Az ingatlan tulajdonjoga felperes javára az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

Az építési hatóság 2000. augusztus 7-én jogerőre emelkedett határozatával 61 lakás és 6 üzlet megépítését, majd a módosítási kérelmet követően 2001. április 4-én jogerőre emelkedett határozatával felperes részére 78 lakás és 6 üzlet felépítését engedélyezte.

I. r. alperes, valamint II. r. alperes és felperes 2000. október 2-i keltezéssel kölcsönszerződés megjelölésű okiratot írtak alá. Rögzítették, I. és II. r. alperes több részletben, összesen 32.000.000 forint kölcsönt nyújtott felperesnek, mely összeg hiánytalan átvételét felperes elismerte. Megállapodtak, felperes ezen összeget legkésőbb 2001. december 31-ig köteles átvételi elismervény ellenében alpereseknek visszafizetni, a ki nem egyenlített tőketartozás után pedig jogszabály szerinti késedelmi kamatfizetési kötelezettség terheli. A felek a 4.pont szerint a 32.000.000 forint megfizetésének biztosítékául alperesek javára az ingatlan egészére kiterjedően jelzálogjogot alapítottak, s felperes hozzájárult a jelzálogjog bejegyzés iránti kérelem földhivatalhoz benyújtásához.

Felperes, mint beruházó és a, valamint a, mint finanszírozó 2000. október 24-i és október 26-i kettős keltezéssel finanszírozási megállapodást írtak alá. A finanszírozók kötelezettséget vállaltak 57.660.000 forint legkésőbb 2000. november 2-ig felperes rendelkezésre bocsátására az építőmesteri munkák finanszírozására, míg felperes vállalta ezen összeg 2001. március 31-ig visszafizetését. Rögzítették, felperes bankhitel kérelmet nyújtott be, s felperes vállalta hogy „hitelkérelmének helyt adással történő elbírálása esetén a-vel szemben fennálló tartozását legkésőbb 2000. november 14-ig megfizeti”. Az 5. pontban úgy rendelkeztek, „amennyiben a felperes legkésőbb 2000. november 14-ig nem fizeti ki a felé fennálló 45.000.000 forint összegű tartozását, úgy azt helyette a finanszírozók jogosultak és kötelesek kifizetni”. Ennek megtörténte esetére felperes hozzájárult a finanszírozók javára - más, az ingatlanon végzett beruházásaikra is figyelemmel - 262.000.000 forint és kamata erejéig az ingatlant terhelő jelzálogjog bejegyeztetéséhez.

I. r. alperes, mint ügyvezető a nevében 2000. november 14-én elismervényt írt alá, melyben igazolta, hogy a felperes a mai napon az ingatlan 14.500.000 forint vételárát kifizette.

Ugyancsak 2000. november 14-i keltezéssel I. r. alperes a nevében „Nyilatkozat” megjelölésű okiratot is aláírt, melyben úgy nyilatkozott, a felperes a társaság felé fennállt összes tartozását „ideértve a felperes, illetve a és a között létrejött finanszírozási megállapodásban hivatkozott 45.000.000 forint követelést is összes járulékaival együtt - rendben és maradéktalanul kiegyenlítette, ennek megfelelően a Társaságnak a felperessel szemben semminemű követelése nem áll fenn”.

A 2000. november 15-én 2000. november 28-i fizetési határidővel 14.500.000 forint vételárról két számlát (ZS158745 és ZS158746 számú) állított ki, melyek átvételét aláírásával igazolta.
(Ezen összegről átutalási megbízás is kiállításra került.)

Felperes, valamint a és a 2000. november 16-án újabb megállapodást kötöttek, melyben visszautaltak a felperes korábbi megállapodásukban foglaltak szerinti, a-vel szemben fennálló tartozásáról írtakra. A 2. pontban felperes kijelentette, „a felé fennálló 45.000.000 forint összegű tartozást rendezte, az erre vonatkozó nyilatkozat egy példányát a finanszírozónak átadja”. Rögzítették azt is, ezen okból a finanszírozók javára jelzálogjog bejegyzésére nem kerülhet sor.

A felperesi társaság tulajdonosai, és 2001. február 12-én üzletrészeit eladták a, a és a vevőknek. Az okiratban kijelentették, felperesnek semmiféle olyan kötelezettsége, tartozása nincs, amely a vevők részére átadott könyvelési anyagból és egyéb iratokból ki nem tűnik. A felperes az-n kívül harmadik személlyel olyan szerződést nem kötött, amely alapján akár a kft. üzletrésze, akár a ingatlanra, azon épülő társasházra, öröklakásokra harmadik személy bármilyen igényt formálhatna.

Az e napon módosított felperesi társasági szerződés szerint ügyvezetői tisztsége 2001. március 14-én lemondással megszűnik, ezt követően az ügyvezető lesz.

(Az üzletrész-átruházásokra vonatkozóan utóbb a szerződést kötő felek között vita alakult ki, a szerződés érvénytelensége iránt pert indított. A 2001. április 17-i taggyűlésen a korábbi tagoket ügyvezetői tisztségéből visszahívták és ügyvezetővé választásáról döntöttek. A Legfelsőbb Bíróság 2002. június 17-én kelt számú határozatával a cégbíróság felperes ügyvezető bejegyzésére irányuló változásbejegyzési kérelmét elutasító határozatát hatályon kívül helyezte, és a cégbíróságot a kérelem érdemi vizsgálatára utasította.

A cégeljárás végül a változásbejegyzési kérelem jogerős elutasításával zárult.)

Az I. és II. r. alperes - ügyvéd útján - 2001. május 7-én benyújtotta a földhivatalhoz a 32.000.000 forintról szóló kölcsönszerződést a jelzálog jog bejegyzése iránt.

Az ügyvédi ellenjegyzés pótlására vonatkozó hiánypótlási felhívásra I. és II. r. alperes, valamint a kölcsönszerződést 2001. október 22-én ellenjegyeztette ügyvéddel. A felvett „Tényállás” szerint a kölcsönszerződés mindenben megfelel a valóságnak, az a felek akaratát tartalmazza és a szerződésen szereplő aláírások a felektől származnak.

Ezt követően a földhivatal I. és II. r. alperes javára bejegyezte a ingatlanra 32.000.000 forint és járulékai erejéig a jelzálogjogot.

(Az ingatlanon a lakások felépítésre és értékesítésre kerültek.)

Felperes 2002. május 7-én előterjesztett, utóbb módosított keresetében a 2000. október 2-i kölcsönszerződés és az abban foglalt jelzálog jog kikötés színlelt voltára hivatkozással a szerződés érvénytelensége (semmissége) megállapítását, valamint alperesek annak túrására kötelezését kérte, az érvénytelen szerződés alapján a javukra a helyrajzi számú ingatlanra bejegyzett jelzálog jog az ingatlan-

nyilvántartásból törlésre kerüljön. A keresetet a Ptk. 207.§ (6) bekezdésére alapította. Előadta, az üzletrész-átruházási szerződések megkötését követően értesült arról, a kölcsönszerződés alapján jelzálogjog bejegyeztetése van folyamatban az üzletrész-átruházási szerződésben tett eladói nyilatkozat ellenére. Állította, a kölcsönszerződés színlelt, alperesek ténylegesen nem nyújtottak kölcsönt, velük jogviszonyba nem került, gazdasági kapcsolat csupán a-vel állt fenn. Az érvénytelen szerződés alapján nem tartozik megfizetni az egyébként át sem vett 32.000.000 forintot, s ebből következően az összeg biztosítékaul szolgáló jelzálogjog bejegyzés is megalapozatlan, a mellékkötelem osztja a főkötelem sorsát. Állította azt is, tisztsége megszűnését követően, a kölcsönszerződés ellenjegyeztetésének időpontjában is a társaság képviselőjében járt el, ellene büntető feljelentést is tettek. Hivatkozott arra is, a 260.000.000 forintos hitelfelvétel mellett magánkölcsönre nem volt szüksége. Egyebek mellett csatolta a 2000. november 14-i elismervény olyan példányát, melyre rávezette, a ZS 158745-6.számú számlák kiegyenlítése pénztáron keresztül történt. Az okiraton az APEH pecsétje is fellelhető. Mellékelte továbbá a finanszírozók és felperes közötti szerződésre vonatkozó „elszámolás” jelölésű okiratot, melyből megállapíthatóan felperes pénzügyi számlájáról 2000. augusztus 1. és december 28-a között mintegy 38.000.000 forint került felvételre.

Alperesek a kereset elutasítását, felperes perkölségben marasztalását kérték. 2003. július 25-én viszontkeresetet terjesztettek elő. Végleges viszontkeresetükben mint egyetemleges jogosultak 14.500.000 forint vételár és ennek 2000. november 29-től számított kamata, továbbá 32.000.000 forint kölcsön és ezen összeg után 2002. január 1-jétől a kifizetésig járó kamat, valamint perkölség megfizetésére kérték felperest kötelezni. Egyebek mellett a felek közötti pénzmozgásra, illetve a felperesi tartozásra nézve többféle magyarázattal szolgáltak, végül azt állították, a 2000. július 13-án felperessel egyrészt ingatlan adásvételi szerződést kötött 14.500.000 forint vételáron, másrészt megállapodott 32.000.000 forint kölcsön nyújtásában, mivel felperesnek nem volt elegendő anyagi fedezete a társaság felépítéséhez a hitelfelvétele elhúzódása miatt. A ezért folyamatosan hitelezett felperesnek, s áruhitelt is nyújtott. E tevékenység tilalmazott voltára figyelemmel azonban a hitelét (- felperes 32.000.000 forint tartozását -) a bennmaradt osztalék terhére magánkölcsönre alakították, ezt tartalmazza a felperes által támadott kölcsönszerződés. Ugyanakkor a felperesi banki hitelfelvételhez szükség volt a vételár és a kölcsön megfizetésének igazolására, ezért, annak érdekében, hogy a bankhitelből a felperes kifizethesse a perbeni tartozásait, i. r. alperes a nevében „szívességből”, csak színleg ismerte el a 45.000.000 forint követelés megfizetését. Ezen összeg kifizetése azonban ténylegesen nem történt meg, a számlák keltének időpontjából következően nem is történhettek meg. Hivatkoztak arra is egyebekben, a felperes összesített pénztárfeladásában csupán 14.500.000 forint kifizetés szerepel, és pedig 2000. december 31-i, vasárnapi dátummal. Felperes azonban pénztárbizonylattal nem tudja igazolni a kifizetés megtörténtét, - annak ellenére, hogy a könyvelési anyag az üzletrész-átruházási szerződések és társasági szerződés módosítás időpontjában

már rendelkezésre állt - egyébiránt pedig a kiállított számlák előírt fizetési módként banki átutalást tüntettek fel. Előadták továbbá, felperesnél az APEH adóvizsgálatot folytatott a 2000. évre vonatkozóan is, és megállapította, 23 db számla, köztük a vételár számlái sem kerültek kifizetésre, s II. r. alperes már az adóhatósági eljárásban jelezte, a vételár kifizetését színleg igazolták. Kitértek arra is, a kölcsönszerződés ellenjegyzésének időpontjában sem nyilatkozott úgy, hogy a kölcsön kiegyenlítésre került volna.

A per során csatolták a és az alperesek között 2002. november 20-án létrejött „engedményezési megállapodás” megjelölésű okiratot, és annak 2004. augusztus 4-én kelt módosítását, amely okiratokkal a a 14.500.000 forint vételár követelését alperesekre, mint engedményesekre ruházta át. Csatolták továbbá a 2007. február 23-án kelt nyilatkozatát, mely szerint a által alperesekre engedményezett 14.500.000 forint vételár és az eredetileg a-t illető a felperesnek nyújtott 32.000.000 forint kölcsönösszeg kizárólagos jogosultjai az alperesek.

Felperes a viszontkereset elutasítását kérte. A vételár vonatkozásában állította, az utólag kötött engedményezés és annak módosítása nem joghatályos. Teljes bizonyító erejű magánokiratban foglaltan igazolt az összeg megfizetése, mely pénztáron keresztül I. r. alperes részére történt meg, ezért alpereseket terheli az ellenbizonyítás. A könyvelési és pénztárbizonylatokat nem vették át, ezért nem tudja okirattal a kifizetést igazolni. A kölcsön tekintetében lényegében a keresetben írtakra hivatkozott, hangsúlyozva alperesek a kölcsön nyújtását sem bizonyították, és azt sem, esetleges áruhitel keretében milyen anyagokat bocsátottak rendelkezésre. A könyveiben az összeg nem szerepel, a tartozás nem áll fenn.

Felhívásra csatolta az APEH Észak-Budapesti Igazgatósága 2004. január 22-én kelt határozatát, mely a 2000. évre vonatkozó általános forgalmi adó ellenőrzésre vonatkozóan egyebek mellett rögzítette, „megállapítást nyert, hogy az adózó a jegyzőkönyv 5. számú mellékletéhez csatolt 23 db számla ellenértékét az előírt határidőig nem egyenlítette ki.” Mellékletet nem nyújtott be.

Az elsőfokú bíróság széleskörű tanúbizonyítást folytatott. Tanúként hallgatta meg volt felperesi ügyvezetőt, a vezérigazgatóját, aki esetenként meghatalmazottjaként eljár,t, felperes volt tanácsadóját, valamint és ügyvédeket, s személyesen meghallgatta alpereseket is.

I. r. alperes előadása szerint a megállapodás a felperes és a között az volt, felperes 90 napon belül megfizeti a vételárat és a 32 millió forint áruhitelt, erre azonban nem került sor. 32 millió forint értékben azonban a kft. nem árut, hanem készpénzt adott felperesnek. Ezen hitel „átalakult” a későbbiekben úgy, hogy mint magánszemélyek kivették az osztalékukat a cégtől, és mint magánszemélyek odaadták kölcsön a felperesnek. A vételár és a hitel visszafizetését igazoló

elismervényt illetőleg nyilatkozatot a bankhitel megszerzése érdekében írta alá. Utalt arra is, 2000. október 24-e és november 15-e között a felperesi könyvelésből kimutathatóan felperesnek megközelítőleg 300.000 forintos forgalma volt, a 45 millió forintot nem fizethette ki.

II. r. alperes osztotta az I. r. alperes előadását, hozzátéve a finanszírozási megállapodásból kitűnően felperes tudott a 45.000.000 forintos tartozásról.

..... előadta, felperesnek csupán „fantom” ügyvezetője volt, a kft. irányításával működött, az aláírt szerződések tartalmát nem ismerte. Kölcsön folyósításáról és visszafizetéséről nem tudott, a kölcsönszerződést emlékezte szerint 2001. március-áprilisában írta alá. Úgy nyilatkozott, az ingatlan vételárának kifizetését intézte, azt „hogypénztáron keresztül történt a számlák kiegyenlítése, „diktálta”, mert be kellett csatolni az APEH-hez a pénztárbizonylatot. azt hozta a tudomására, ezek a számlák rendezve vannak. Az átutalási megbízásra írandó számlaszámot is diktálta.

..... úgy nyilatkozott, csupán az üzletrész-átruházási szerződés megkötését megelőzően értesült arról, felperes a-tól vette meg az ingatlant, s a földhivatalnál lévő okiratokból tudtak a 14-15 millió forintos vételárról. A vételártartozásról és a kölcsönszerződésről nem volt tudomása. Arra nem emlékezett, a 2000. év könyvelési anyagait megkapták-e.

..... azt adta elő, az ingatlan-adásvételről folytatott tárgyaláson jelen volt, a vételárról nem volt tudomása, az írásbeli megállapodás tartalmát nem ismerte, egyéb megállapodásról a-vel nem tudott, az irányító inkább volt.

..... vitatta, fantom ügyvezetőként járt volna el. Felperesnek a vételár kifizetésére pénze nem volt, az építési engedély megszerzéséhez azonban szükség volt tulajdonjoga bejegyzésére, ezért abban állapodtak meg, a vételárral később számolnak el, ha lesz forrása felperesnek. A vételár összegét 10-20 millió forint közé tette, melyről számla került kiállításra, de nem került kifizetésre, illetőleg arra nézve nem tudott nyilatkozni, hogy a későbbiekben felperes kifizette-e. Úgy tudta, a építési anyaggal, pénzzel segítette felperest. A bankhitel intézése volt a feladata, felperesnek 280 millió forintos hiteligénye volt. A kezességvállalást azért tette, mert biztos volt abban, felperes megkapja a hitelt. Előadta azt is, felperesnek más pénze nem lehetett mint hitel, arra nézve nem tudott nyilatkozni, a hitelfelvételt megelőzően miként rendezhette felperes a 45 millió forintos tartozását.

..... úgy nyilatkozott, felperes képviselőjeként jelent meg, a kölcsönszerződés tartalmát ismerte, nem nyilatkozott úgy, hogy a tartozás nem áll fenn.

..... előadta, a kölcsönszerződést nem maga szerkesztette, ezért nem kívánta ellenjegyezni, megbízása az alperesektől a földhivatalhoz benyújtásra szólt.

Az elsőfokú bíróság 2007. február 26-án kelt 15.P.24.010/2002/70. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte felperest 32.000.000 forint és ezen összeg után 2002. január 1-jétől 2004. december 31-ig évi 11 %, 2005. január 1-jétől a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat és 1.500.000 forint perköltség alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak, 1.380.000 forint kereseti és

viszontkereseti illeték államnak megfizetésére. A viszontkeresetet ezt meghaladóan elutasította. Kötelezte alpereseket 270.000 forint viszontkereseti illeték államnak történő egyetemleges megfizetésére. Az ítélet indokolásában tényként állapította meg, hogy a 32.000.000 forint fizetési kötelezettség alapja az ingatlan adásvételi szerződés, illetve az azt kiegészítő megállapodás, a felperes vételár címén tartozott ezt az összeget a-nek megfizetni. Az összeg megfizetésére azonban nem került sor. Felperes 2000. októberében megállapodott a-vel és az alperessel, hogy a fizetési határidőt meghosszabbítják, a követelés jogosultjai alperesek, mint magánszemélyek lesznek, az összeg biztosítására jelzálogjogot alapítanak a ingatlanra, a pedig a finanszírozók felé úgy nyilatkozik, hogy a 45.000.000 forint tartozást a felperes kiegyenlítette. A felek a valós megállapodásukat a 2000. október 2-i kölcsönszerződéssel leplezték. A 32.000.000 forint követelés jogosultja ezen időponttól az I. és II. r. alperes volt. A színlelt megállapodás érvényes megállapodást leplez. Felperes nem kölcsön visszafizetésével, hanem vételár megfizetésével tartozik, s a kölcsönszerződés biztosítására kikötött jelzálogjog ezen vételártartozás biztosítását leplezi. Rámutatott az elsőfokú bíróság, alperesek a kölcsön nyújtását bizonyítani, indokolni nem tudták. A kölcsönszerződés létrejöttét cáfolja a 2000. július 13-án kötött megállapodás is, amely 32.000.000 forint megfizetésére, nem pedig visszafizetésére vonatkozott, különös figyelemmel arra is, hogy ezen összeg megfizetésének elmaradásához az adásvételi szerződés visszamenő hatályú megszűnését kötötték ki, és egyébiránt sem tartalmaz rendelkezést a folyósítási kötelezettségére. A finanszírozási megállapodás is a felperesi tartozás fennálltát igazolta, de miután a felek érdeke az adásvételi szerződés teljesülése volt, a felperesi hitelfelvételhez szükséges tehermentes ingatlan biztosítása érdekében került sor a 45 millió forint megfizetését igazoló valótlan tartalmú nyilatkozat megtételére. Ugyanakkor a 32.000.000 forint tartozás fennálltát bizonyítják a jelzálogjog ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésének körülményei, az okirat teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalása, közreműködése, nyilatkozata, az ügyvédi tanúvallomások, valamint azon előadása, felperes anyagi helyzete nem tette lehetővé ezen összeg megfizetését. Felperes pedig a 32.000.000 forint megfizetését bizonyítani, igazolni nem tudta. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, s e körben a viszontkeresetnek helyt adott.

A 14.500.000 forint vételárrészt illetően úgy foglalt állást, a 2000. november 14-i elismervény ellenében alpereseket terhelte a teljesítés elmulasztásának bizonyítása. Ezzel szemben az összeg megfizetését támasztja alá, a 2000. novemberében esedékessé vált követelést sem a, sem az alperesek nem érvényesítették. A felperes és a finanszírozók közötti elszámolás is azt igazolja, 2000. novemberében a 14.500.000 forint kifizetéséhez szükséges pénzügyi fedezet rendelkezésre állt. A teljesítést támasztja alá a számlák kiállításának ténye is, mint ahogy az is, alpereseknek az elismervény kiállításakor nem állt rendelkezésükre olyan okirat, amellyel az elismervény ellenére felperessel szemben később igényt érvényesíthettek volna, valamint, hogy az APEH határozatokban nincs hivatkozás a 14.500.000 forint vételárról kiállított számlákra.

Az ítélet keresetet elutasító és marasztaló rendelkezésével szemben felperes, az ítélet viszontkeresetet elutasító rendelkezésével szemben alperesek fellebbeztek jogi képviselő útján.

Felperes elsődlegesen az ítélet részbeni megváltoztatását, keresetének helyt adást, a viszontkereset teljes elutasítását, alperesek perköltségben marasztalását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, mivel az elsőfokú bíróság megállapította a kölcsönszerződés színleltségét, keresetnek helyt adó határozatot kellett volna hoznia. A 45.000.000 forint megfizetése igazolásra került, a felbontó ok, a teljesítés elmulasztása nem következett be, ezt támasztja alá a tulajdonjog bejegyzés is. Utalva az alperesek ellentmondó nyilatkozataira hangsúlyozta, arra egyáltalán nem hivatkoztak, a kölcsönszerződés vételár tartozást leplezett volna, illet magá sem állított, a színleltség pedig csakis akkor állapítható meg, ha valamennyi szerződő fél akarata egy másik szerződés rendelkezéseinek érvényesülésére irányul. Erre nézve bizonyítás nem folyt, a 2000. július 13-i megállapodás és a kölcsönszerződés közötti összefüggést az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, továbbá figyelmen kívül hagyta, 2001-ben jogszerűen már nem képviselhette felperest, és megalapozatlanul fogadta el a tartozásért egyébként kezességet vállaló nyilatkozatát az anyagi fedezet hiányára, amikor is abban az időszakban magánszemélyektől mintegy 80.000.000 forint hitelt vett fel.

Alperesek az ítélet részbeni megváltoztatását, felperes további 14.500.000 forint és kamatai megfizetésére kötelezését kérték. Továbbra is állították, felperes ezen vételárat nem fizette meg, a teljesítés igazolására színleg került sor, a számlát ezt követően állították ki. A bontó feltételt pedig a folyamatban volt hitelfelvétel miatt nem érvényesítették, s arra tekintettel sem, átutalási megbízást is kitöltött a teljesítési szándék igazolásául. Hangsúlyozták, az átutalás megtörténtét felperes könyvelési anyaga sem támasztja alá, s kétséget kizáró módon nem állapítható meg a vételár megfizetése, figyelemmel arra, II. r. alperes a 2001. május 9-i APEH meghallgatáson is már jelezte az elismervény formai aláírását, az áfa befizetésére pedig csak az adóhatósági szankció elkerülése érdekében került sor. Álláspontjuk szerint az APEH határozat 5. számú melléklete a perbeli számlákat is feltünteti, ezért kérték a számú határozat 5. számú mellékletének beszerzését.

A fellebbezések az alábbiakra tekintettel megalapozatlanok.

A Ptk. 207.§ (5) bekezdése értelmében a színlelt szerződés semmis, ha pedig más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni.

Az adott ügyben az elsőfokú bíróság a perbeli adatokat logikusan, okszerűen és életszerűen mérlegelve, értékelve, helyes indokokkal alátámasztottan hozta meg határozatát. A Ptk. 207.§ (5) bekezdése alkalmazásával helytállóan állapította meg, hogy a 32.000.000 forint a ingatlan vételárának része volt és azt is, annak megfizetésére valójában nem került sor. Helytálló ezért a határozat felperest 32.000.000 forint és járulécai megfizetésére kötelező rendelkezése.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak megalapozottan helyezkedett arra az álláspontra, ítéleti bizonyossággal nem volt megállapítható, hogy a 14.500.000 forint vételárrész teljesítése elmaradt volna, e tartozás fennállna. Arra nézve, hogy a jogosult az átvételi elismervény kiállítását követően a nagy összegű tartozás érvényesítése érdekében intézkedett, lépéseket tett volna - akár csak az adós felszólításával -, adat egyáltalán nem merült fel, ilyen előadást alperesek sem tettek. Minderre is figyelemmel a 14.500.000 forint tartozás fennállta nem volt megállapítható, helyesen utasította el e körben az elsőfokú bíróság a viszontkeresetet.

Figyelemmel a felperes és a, illetve alperesek közötti, a valóságos pénzmozgásoktól eltérő bizonylatolásokra is, az ezen ténymegállapítás megdöntése, ellentétes következtetés levonása alapjául az sem szolgálhatna, ha alperes által hivatkozott APEH jegyzőkönyv melléklete esetlegesen kifizetetlen számlaként jelölné a perbeli két számlát.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a pernyertesség-pervesztesség felperesre terhesebb arányára figyelemmel a Pp. 81.§ (1) bekezdése alapján kötelezte felperest az alperesek 8/2002.(III.30.) IM rendelet 2.§-a alkalmazásával megállapított - áfát is magában foglaló - ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla felperest és alpereseket a Pp. 78.§ (1) bekezdése, valamint a 8/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési joguk folytán le nem rótt fellebbezési illetékek államnak történő megfizetésére.

Budapest, 2008. január 18.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző